

KERHELY

Úton Istennel

2022. 3. szám

A SZENTENDREI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

ÚTON ISTENNEL
A BABA-MAMA KÖRBEN
NAPKÖZIS TÁBORBAN
VÁNDORTÁBORBAN
IFI TÁBORBAN
GYÜLEKEZETI TÁBORBAN
FÉRFIAK A GYÜLEKEZETBEN
NŐK A GYÜLEKEZETBEN
ÉLETÚT
ARS SACRA
KÖNYVAJÁNLÓ
ÖRÖMEINK

VERS
KÖSZÖNET

Úton Istennel

Mindannyian arra vágyunk, hogy egy szép, egyenes, lehetőleg nagy emelkedők és bukta-
tók nélküli úton vezessen végig az életünk. Köz-
ben legyen ideális időjárás, ne égessen a nap,
legyen egy minimális szél, hogy hűsítse fáradt
homlokunkat. Mintha szellős alkonyatkor sé-
tálnánk a kedvenc kertünkben. Ez ismerős kép,
mintha már lett volna ilyen.

Bizony volt. Az Éden kert-
jében, ahol Istennel együtt
élt az ember. Együtt jár-
tak a Teremtővel egészen
addig, amíg első szüleink
bűnbe nem estek, mert
akkor Isten számúzta őket
onnan. Attól kezdve az
idilli, Istennel közös úton
járás teljesen megválto-
zott, ugyanis a bűn követ-
keztében az is összetört.

A Szentírás számos példát ad elénk, hogy Isten
választott népe milyen sokféleképpen jár, vagy
éppen nem jár egy úton Istennel. Rendszeresen
igyekszünk Istentől a lehető legmesszebbre men-
ni, mint Jónás. Vagy alkudozva megyünk vele,
mint Ábrahám. Vagy bizalmatlanul és elégedet-
lenkedve, mint népe a sivatagban. Vagy saját öt-
leteinket, vágyainkat belekavarva Isten dolgába
rójuk az utat, mint Saul király. Vagy egyszerűen
csak elutasítjuk Teremtőnket, és nélküle haladunk.

Azzal is találkozunk a Szentírásban, hogy néh-
ányan, a maradék igyekszik Istennel járni. Azon-
ban az emberi akarat gyenge, hogy tökéletesen
sikerüljön neki, és végig kitarson. Egyedül ke-
gyelemből, Jézus Krisztusért van megmaradás
az Úrban, az Úr útján.

Sokan vannak Istent kereső úton. Igyekszem
magam is így élni. S mégis, elég érdekes kép-
zavarnak tűnik: Istennel
úton lenni és Őt keres-
ni? Pedig pont így ment
hazafelé a két emmau-
si tanítvány. „*Miközben
egymással beszélgettek
és vitáztak, maga Jézus
is melléjük szegődött, és
együtt ment velük.*” (Lk
24,15) Nagyon érdekes a
folytatás. Jézus meghall-
gatta gondolataikat, kifo-
gásaikat, értetlenségüket, reménytelenségüket,
fájdalmukat. Majd „*Mózesről meg valamennyi
prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt,
ami az Írásokban róla szólt.*” (Lk 24,27)

Sokan másképpen keresik Istent. Nem beszél-
getnek vele, hanem elmennek mindenféle hely-
re, és ott igyekeznek felfedezni és tetten érni
a jelenlétét, az erejét. Zarándokok ezrei, milli-
ói keresik fel a szent helyeket, ahol Jézus vagy
az apostolok megfordulhattak. Jeruzsálem és

Róma utjait, köveit koptatják, hátha felfedeznek ott valamit.

Bevallom, én is kíváncsi voltam. „*Hűha, tényleg itt járt!*” Ebben a keresésben volt egy nagyon meglepő és kijózanító élményem. Mégpedig: Istennel a föld alatt is lehet járni. A római katakombákat nem temetőknek, hanem alvó városoknak hívták régen. Ugyanis a keresztyének úgy gondolták, hogy az elhunyt szeretteik csak alszanak, és várják Jézus visszajövetelét, a boldog feltámadást. A sírok elé helyezett feliratok nem a búcsúról és a veszteségről szóltak, hanem az életről és a viszontlátásról. Vajon én hogyan járok Istennel az úton, hogyan keresem őt? Esetleg úgy, mint Illés: a szélben, földrengésben, tűzben vagy szelíd hangban. Talán, mint Gedeon: tesztelve és kontrollcsoporttal ellenőrizve. Vagy, mint Mózes: megilletődve egy égő csipkebokrot nézve.

Jó lenne Isten vezetését elfogadni a vele való utazáshoz. Jézus így tanította Pétert: „*amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod.*” (Jn 21,18) Vagy ahogy

Isten küldöttei által szólt a kiválasztottakhoz, mint például Ábrahámhoz és Fülöphöz, és útra indította őket.

Bár nem bibliai történet, de nagyon megindító az, amikor Péter éppen igyekszik elhagyni Rómát, mert üldözik a keresztyéneket. A városból kivezető úton, a Via Appián találkozik a vele éppen szembe tartó feltámadt Jézussal. Ekkor hangzik el a híres kérdés: Quo vadis Domine? Hová mész, uram? Jézus azt felelte, hogy Rómába megy azért, hogy Péter helyett ismét keresztre feszítsék.

Istennel úton lenni azt is jelenti, hogy Istenért követségben járni. Jézus így küldte ki tanítványait, s így küldi ki ma is: „*Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet,...*” (Mt 28,19)

Gyertek, Testvérek! Keressük és kövessük az Úr Jézust azon az úton, amit az Atya eltervezett számunkra. Merjünk kérdezni, ha nem értjük. Merjünk szólani, ha nem bírjuk. Isten készséggel válaszol és megerősít. Ámen

**Oszlács Endre
beosztott lelkész**

A baba-mama körben

Anyának lenni jó, mert közvetlen közlőről láthatunk egy új életet kibontakozni; ösztönös és nagy erejű szeretetáramlás egyik adói és kapói lehetünk; ha akarunk, aludhatunk egyet a gyerekekkel délután (legalábbis az első gyereknel), és rugalmasan otthon vagyunk, ha csomagunk jön a GLS-től, vagy épp a mosógépszerelőt várjuk.

De anyának lenni nehéz, mert biztos mindig lefülel valaki, ha titokban csokit ennénk; nem tudunk otthonról elindulni, csak egy-két-három picurka kíséretében, és valakinek mindig pont akkor kell pisilnie, mikor már öt csomagot magunkra aggatva az ajtót zárjuk.

És nehéz, mert egy kisbaba születésével hirtelen megváltozik minden: a családjunk, a házasságunk, a jövőbeli terveink, lehetőségeink, az önmagunkról alkotott képünk. És változik az Istennel való kapcsolatunk is.

Olyan sok új dimenziója nyílik meg az életnek sok-sok kérdésével, miközben beszűkülnek addig jól működő csatornák, ahol korábban Istennel találkozhattunk. Hiszen nem csoda, ha egy anyuka elbóbiskol imádság közben, mert már hónapok óta ki tudja, hányszor kel fel éjszaka a

gyermekéhez. A templomban is sok idegszála a gyerekek és az aktuális zajszintjük körül mozog, és egyszerűen nincs lehetősége nyugodtan végighallgatni az igehirdetést.

Ezért is tartjuk fontosnak, hogy kisbabás, kisgyermekes anyukáknak teret adjunk az Istenről való közös gondolkodásra az Ő igéjén keresztül.

Szeretnénk Róla tanulni, hogy milyen is Ő, és milyenek vagyunk mi; milyen szülőnek lenni és egyben az Ő gyermekének. És szeretnénk meg is pihenni Nála, mikor elfáradunk, erőt és bölcsességet kérni a mindenkori holnaphoz.

Hálásak vagyunk, hogy mindezt a gyülekezet közösségében tehetjük.

Gyere el, ha kisgyermekes anyuka vagy, és vannak kérdéseid Istenről, önmagadról, a szülőségről, az életről. De gyere el akkor is, ha csak megpihenni szeretnél, és anyatársakkal találkozni. Ez egy bababarát tér, jöhetsz úgy, ahogy vagy.

A gyülekezetnek pedig köszönjük, ha imádságban hordozza ezt a szolgálatot és az édesanyákat is.

A baba-mama kör minden pénteken 10 és fél 12 között várja az édesanyákat a gyülekezeti térben.

Weiner-Legeza Luca

Napközis táborban

A nyári szünet első hetében rendeztük a Kincskereső napközis tábort gyülekezetünkben. A tábor során igyekeztünk közelebb vinni a gyerekeket Istenhez – mindezt sok játék és érdekes program keretein belül. Fogócska, kézműveskedés, kirándulás, akadályverseny: mindenki megtalálhatta a kedvére valót.

A hét végére mindannyian ki voltunk merülve, egyetértettünk abban, hogy hihetetlen élmény volt ezeket a gyerekeket Isten útja felé terelni. Nagyon jó érzés volt, ahogy felnéztek ránk, de mégsem félelemből tették azt, hallgattak ránk, de mégis egyenrangúként voltunk együtt Isten színe előtt, és gyermeki őszinteségükből mi is sokat tanulhattunk. Számomra különösen erős élmény volt, mikor zenekari tagként állhattam ki a fiatalok elé. Általában nem hallom ilyenkor mások éneklését, hiszen a saját hangom, illetve a gitár elnyomja számomra, de most az ő gyermeki hangjuk olyan erővel zengte be a templomot, hogy a hangszereink egy csapásra komoly túlerővel találták szembe magukat. A tábor utolsó napján aztán több szülő is odajött hozzám, arról számolva be, hogy mekkora „példakép” lettem a gyerekek számára: otthon folyton rólam beszéltek, vagy éppen én lettem

a legjobb barátjuk. Ez egyrészt nagyon megérintett, másrészt pedig felelősségre tanított: fontos, hogy az élettemmel, viselkedésemmel is Krisztus útját mutassam meg nekik.

„Bizony mondom nektek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem megy be abba.” (Lk 18,17)

Görög Mátyás

Vándortáborban

Ősztől ifivezetőként szolgálunk a gyülekezetben, ezért részt vettünk a Vándortáborban, hogy ismerkedjünk a fiatalokkal. Rá kellett jönnünk, hogy a meredek hegyen való túrázást sokkal jobban bírja a fiatalabb korosztály, mint mi, de a fáradság ellenére nagyon élveztük. A kirándulások, játékok fölött Isten jelenléte volt a legfontosabb. Bár fizikailag egy völgyben voltunk, mégis fenn voltunk Vele a hegyen, mint Jézus a három tanítványával. A tábor központi témája a megtérés volt. Egy szimbólum segített ennek a folyamatnak a megértésében: egy hídon való átkelés. Az üdvösség hídján a halál szakadéka fölött. E hídon történő átkelés indít el minket azon az úton, melyen Jézussal együtt járhatunk. Az olyan kiemelt, elrendelt pillanatok, időszakok ezen az úton az életünkben, mikor „fent vagyunk a hegyen”, ajándékok számunkra. Azonban a hitben járás mindennapjai nem a komfortzónánkban való megelégedésről szólnak, a keresztyén lét nem a gondtalanságot jelenti. De Isten azért hív minket erre az útra, mert terve van velünk. Arra hív, hogy fejlődjünk,

közelebb kerüljünk Hozzá, embertársainkhoz, hogy az Ő országát építsük. Mikor túra közben a csapat végén már levegő után kapkodva haladtunk, nem a pillanatnyi állapotunk volt a szemünk előtt, hanem a cél, ami erőt adott nekünk. Mikor az élet terhei ránk nehezednek, az utunkon akadályok kerülnek elénk, Isten az, aki a szemünk előtt lebeg, és aki erőt ad nekünk.

Pénzes Ábel és Pénzes-Gyalog Anna

Ifi táborban

Szinte hihetetlen belegondolnom, hogy ez volt életem hetedik ifi tábora... Anno a mi konfirmandus csapatunkból alakult az első ifi, s évekig csak mi voltunk. Aztán egyszer csak „nagyifi” lett belőlünk, s idén először már három ifi táborozott együtt. Így hát egy igazi sokszínű csapat gyülekezett indulásra készen vasárnap délután a templomkertben. Valaki épp hogy nagygimis lett, míg másnak már szabadságot kellett kiven-

nie azért, hogy ott lehessen a táborban. S mégis mint „egy közös test tagjai” voltunk jelen mindnyájan. Csodálatos élmény volt megélni ezalatt az egy hét alatt Isten közösségformáló erejét.

Idei témánk Jézus követése volt, melyet Márk evangéliuma mentén jártunk körbe. Áldozat, odaadás, aláztat, dicsőítés, gyermeki hit: pár kulcsszó, mely különösen megérintett. Szó esett róluk a délelőtti egyéni csendességet követő kiscsoportos beszélgetéseken, az ún. papozáskor (vagyis az evezésbe közbeiktatott bizonyágtételek során) és az esti áhítatokon. S ami talán még fontosabb, hogy a gyakorlatban is át- és megélhettük mindezt. Jézus követőinek táborába tartozni: nemcsak identitást ad – aminek fölbecsülhetetlen értéke és megtartó ereje van –, de kiváltság és kegyelem is, hogy Krisztus a közös pont, ami összefog ennyi fiatalt.

Pataki Virág

Gyülekezeti táborban

Az idei nyári gyülekezeti tábort augusztus 11. és 14. között rendeztük Debrecenben. Nagy változás volt ez a korábbi évekhez képest, most nagyvárosi környezetben voltunk együtt mi nyolcvannyolcan: gyermekek, fiatalok, ifjabb és idősebb felnőttek. Családok és egyedül érkezők, kezdő és tapasztalt gyülekezeti táborozók, szolgálattevők – mindannyian testvérek.

Sokféle módon kerestük Isten és egymás közeletét a négy együtt töltött nap során: lelkeszeink előadásait hallgatva, közös dicsőítő énekléssel és zenéléssel (külön köszönet érte!), elcsendesedéssel, az imaesten együtt imádkozva, a kiscsoportos beszélgetések során, a gyermekcsoportokban játszva és tanulva, a délutáni városi programokon, valamint az esti vidám társasjátékparkon is.

A táborunk ez évben a „Küldetésünk a világban – avagy a keresztyén ember hármastiszte” témájának megvizsgálásával telt. Hármastiszt, úgymint királyi, prófétai és papi tiszt, a saját életünkre vonatkoztatva. Az előadások jelentős mértékben formálták keresztyén identitásomat, új nézőpontból engedtek magamra tekinteni, keresztyénként vállalt feladataimat meglátni és megfogalmazni. Megértettem, hogy én is része-

sülhetek Jézus dicsőségében és királyi felelőségében, ha odaszánom magamat legbelül és a világban való cselekvéseimmel is. A bűnnel való szembesítés is keresztyéni feladatom, ahogyan az örömhír továbbadása egy-egy élethelyzetben és az ebből fakadó biztatás, prófétai útmutatás megfogalmazása is. „A szent ember Isten ujjlenyomatát hordozza” – hangzott el a papi tisztségről szóló elődason. Ha képes vagyok levetni régi énem és megújulni Isten dicsőségére, ha az életemet oda tudom szánni hálás szívvel az ő szolgálatára, akkor én is tükrözhetem az ő tökéletességét a környezetemben.

„Úton Istennel”- sokat tanultam az idei táborban is, sok új ismeretet kaptam, gazdagodtam. A legfontosabb ajándék nekem ezen az utazáson azonban a testvéri közösség megélése volt. A fizikai komfortzónánkon túli őszinte és feltárló beszélgetések, a szeretet és az egymáshoz való nyitott odafordulás megtapasztalása óriási pluszt adnak a hívő élet igazi megéléséhez számomra. Áldott együttlétben voltunk, hálás szívvel gondolok vissza a tábori pillanatokra.

Lisznyai Bea

Férfiak a gyülekezetben

Váradi Zsigmond vagyok, a gyülekezet presbitere. Szentendrén élek feleséggel és három fiúgyermekünkkel együtt. A Szentendrei Református Férfikört (SZEREFI-t) az indulása óta vezetem, immár ötödik éve. Krisztussal való találkozásom indított az életmentésre. A férfikör is egy ilyen életmentő hely.

Sokunk több év imádkozása után indult el a férfikör 2017-ben. Olyan különös, amikor régóta kérünk valamit, majd az áldásokat megtapasztalva rájövünk, hogy minden el volt már készítve. Isten indulásra készen, türelmesen csak a mi igenünkre várt.

Megalakulásunkkor, 2017. december 10-én Harmathy András, gyülekezetünk vezető lelkésze ezzel az igével indított el minket:

“Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt büntől tiszta kezeket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül.” (1Tim 2,8)

Azóta is tapasztaljuk, hogy a mi erősségünk az összekulcsolt kezeken keresztül Isten erejében van.

A gyülekezeti férfiak szerepét, legjobban a közősen, hittel megfogalmazott küldetésünk adja vissza:

„A Szentendrei Református Férfikör Isten Szentlelke által vezetett, Isten szeretetében gyökerező, nyitott, testvéri közösség, ahol a tagok egymás hite által épülhetnek, és akik a Tőle kapott erővel, szüntelenül imádkozva teremjék a megtérés gyümölcseit.”

A jelenleg közel 60 fős férfikör éves programját közös tervezés előzi meg. Az így születő éves tervbe Istennek mindig van beleszólása. Eddig olyan szolgálatunk nem volt, ahol ne lett volna elég ember, sőt mindig több! Visszatekintve, mindenben Isten áldását tapasztaljuk meg, amiért hálás a szívünk! SDG!

Elég a mustármagnyi hit, a többi Isten mindig kipótolja, mert Isten mindig többet ad!

Számunkra a férfikör egy olyan közösség a gyülekezetben, ahol nem vagyunk egyedül keresztyén férfiként. Legtöbb tagunk gyülekezeti testvér, de akadnak, akik pont a kör által lettek gyülekezeti tagok. A legfiatalabb tagunk 21, a legidősebb, majd 80 éves.

A férfikör az elmúlt öt évben rengeteg szolgálatot végzett, pl.:

- rendszeres imacsoportok, imaalkalmak, lelkinapok;
- templom- és temetőkeri munkák, most például nyáron 11 életveszélyes fát vágtunk ki;
- óvodai szolgálat, ahol büszkeségünk az új játszóudvar kerítésének elkészítése;
- városi protestáns férfi csendesnap, ahol majd 40 férfi vett részt;
- diakóniai disznótor, ahol 120 ember kapott saját készítésű élelmiszercsomagot;
- a Barcsay iskolában támfalat építettünk.

A szolgálatok mellett mindig jut arra is időnk, hogy baráti társaságként is együtt legyünk.

A jövőben szeretném azt, hogy további helyekre is elvihetnénk Krisztus evangéliumát, ahol nélkülözésben élő emberek éheznek azt.

„A világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését.” (Róm 8,19) Gyere közénk, csatlakozz!

A férfikörhöz kapcsolódás legegyszerűbb módja, ha eljössz az egyik havi imaóránkra. Nem baj, ha feleséged küld, sokunkkal ez történt... ☺

Váradi Zsigmond

Nők a gyülekezetben

„Vagyok, aki vagyok” (2Móz 3,14) jelenti ki magát Istenünk megkérdőjelezhetetlenül. És mi nők a szentendrei gyülekezetben? Vagyunk vagy nem vagyunk? Ha vagyunk, akkor a „Vagyok”-ot hirdetjük?

Szemmel láthatóak a nők a gyülekezetben, hiszen rengeteg helyen találkozhatunk velük. Istentiszteleten, úrvacsorai közösségben, bibliakörökön, az ökumenikus női körön, tematikus alkalmakon, imaközösségekben, énekkari szolgálaton, gyülekezeti családi napon, jótékonyági vásárokon, diakóniai szolgálat keretében, gyerek-istentiszteleteken, az iratterjesztés szolgálatában, megtöltik és elmosogatják a kelyheket, szeretetvendégségre sütnek, terítenek, bekapcsolódnak a Szeretethíd eseményébe pl. kézműves foglalkozásokban...

Még felsorolni is hosszú, hogy milyen sok és szerteágazó szolgálatban serénykednek.

A jövőre tekintve mindezeket túl azt szeretnénk, ha egy akarattal tudnánk az Úr elé állni, akár egy női csendesnap keretében, és kérni: mutassa meg, hogy milyen szolgálatban látna minket gyönyörködő szemmel, és kovácsoljon belőlünk Órá mutató szeretetközösséget, amely beteljesíti a Jn 13,35-ben foglaltakat: *”Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.”*

Így mondhatjuk hálás szívvel a „Vagyok”-nak, hogy: vagyunk!

Fülöpné Molnár Marian

Életút

Hegedűs Árpádné Ibolya 1941-ben született Vésztőn, egy kereskedőcsaládba. Szentendrére 1952-ben, a nehéz időszakban költöztek. Négyen voltak testvérek, ő a legfiatalabb. Egy lánya és két unokája van. Életében számos esemény örömet okozott neki, de volt, hogy az elengedéssel kellett szembenéznie. A hitében is volt egy „üresjárat”, de megtért, és életét Isten kezébe helyezte. Élete minden napján az Úr gondoskodása kíséri őt.

Kapcsolatban vagytok ma is, akikkel együtt jártatok az ifi alkalmakra?

Egy-kettővel. 1965-ben férjhez mentem, elkerültem Pestre, és gyakorlatilag megszakadtak a kapcsolatok, kimaradt az életünkből Isten. Ekkor jött az úgynevezett „üresjárat”. Úgy gondolom – illetve ma már szinte biztos vagyok benne –, hogy férjhezmenetelem előtt csak vallásos életet éltem, a hívő élethez nem jutottam el. Mikor elváltam, Óbudára költöztem, s amikor később újra elkezdtem templomba járni, egy fiatalkori emlékem kapcsán a Kálvin téri templomba vezetett az utam, ahol nagy szeretettel fogadtak.

Ezt megelőzően 1988-ban volt Billy Grahamnek egy evangelizációja a Sportcsarnokban, ami igen jelentős állomás az életemben.

Mesénél erről az eseményről?

Százezer ember volt ott 1988-ban. Bizonyoságtételek után, a végén azt mondták, hogy aki át akarja adni az életét Istennek, az menjen le középre. Egyedül voltam, lementem, és akkor ott elmondtam azt az imát, hogy Istenre bízom magam. 2-3 éven belül voltak olyan események, melyekben azt láttam, hogy Isten elkezdett munkálkodni. Az egyik például egy osztálytalálkozó, ahol egyik osztálytársamon óriási változást láttam. A korábbi fáradt arca kisimult. Mondtam neki, hogy: „Hú, de jól nézel ki! Mi történt?”, azt mondta, hogy: „Rátaláltam Jézus Krisztusra.” Akkor ő meghívott Szentendrére, egy szeretetvendégségre, mert itt lakott, és itt járt gyülekezetbe. P. Tóth Béla tiszteletes úr fogadott, s amikor jöttünk haza, minden család kapott egy könyvet (én is), ez volt a „Több mint ács”. A végén volt benne egy életet átadó ima, amit később elimádkoztam, és ez meghatározó volt az életemben.

Pesten maradtál elég sokáig.

A Kálvin téren elkezdtem templomba járni, és az első gyülekezeti hét végén az ottani vezető lelkész, Molnár Miklós felesége kérte, hogy imádkozzunk, mielőtt hazamegyünk. Adott négy jó tanácsot, amit azóta már sokszor elmondtam másoknak: *„Mindennap imádkozzál, mindennap olvasd a Bibliát, mindennap kérd a Szentlélek munkálkodását, és tagozódj be egy gyülekezetbe”*. Ezeket igyekeztem megtartani, mert életemben hasznosnak bizonyultak.

Abban az időben valahogy felerősödött bennem a vágy, hogy én is rátaláljak erre az útra, de azért ez nem volt olyan egyszerű. Mindig ilyen ígéret kaptam, hogy *„Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitják néktek”* (Mt 7,7). Aztán egyszer valaki azt mondta nekem, hogy: *„Értsd meg, ha egyedül érted kellett volna meghalnia Jézus Krisztusnak, akkor is meghalt volna.”* Ez is egy olyan nagy mondás volt nekem, mert megértettem, hogy Krisztus ennyire szeret engem, és életbe vágóan fontos a Vele való személyes kapcsolat.

A csípőműtéted miért volt meghatározó élmény?

Az Országos Rehabilitációs Intézetben műtöttek. Azzal, hogy én ennyire eltérültem, nagyon bennem volt és van ma is a lélekmentés. Rájöttem arra, hogy a vallásosság nem elég, így amikor Isten alkalmat adott, ha fürdőben voltunk vagy orvosi rendelőben, – mint egy belülről jövő készletetés – kellett erről beszélni. Fáj, ha valaki

elutasítja, mert az örök élet mindnyájunké, de nem mindegy, hogy Isten közelében töltjük-e el. Krisztus mennybemenetelekor erre adott nekünk megbízást: *„Menjétek el tehát, tegyétek tanítvánnyá minden népet...”* (Mt 28,19), ez a mi legfontosabb feladatunk, melynek végrehajtásához az ajándékot is Ő adja. Ez pedig számomra a pásztorolás.

Most hogyan érzed magad a gyülekezetben?

Nagyon jól érzem magam. A pandémia megzavart, mert tényleg szeretem az embereket, és remélem, hogy ők is szeretnek engem, tehát ami szeretetet kapok és adhatok, Istennek egy másik ajándéka. Az alkalmakra kezdettől igyekeztem elmenni, mert a közösséget így élhetjük meg a legjobban. Később pedig először pótpresbiternek, aztán presbiternek választottak meg.

Honnan jön neked ez a végtelen szeretet és szolgálat az idősek felé?

Nem tudom, bennem van. Talán azért, mert ők már közelebb vannak – vagyunk – az elmenelelhez. Fontos, hogy tudják, hogy Jézus Krisztus nélkül senki se mehet az Atyához. Nekem a fiatalok is fontosak, mert ha olyan helyzetbe kerülök, akkor velük is szívesen beszélek erről. Egyébként ma is sok beszélgetésben ehhez a témához jutunk el. Azt tapasztaltam, hogy ha azért imádkozom, hogy Isten adjon lehetőséget, hogy tudjak beszélni Róla, akkor Ő a legelképezhetőbb helyzetben is megadja, mert ez fontos neki.

Van egy konkrét pont az életedben, amikor azt mondd, hogy „megtértem”?

Igen, az az imádság volt, amit én a „Több mint ács” című könyv alapján elimádkoztam. Akkor még ezt nem tudtam, hogy ez az. Tehát onnantól datálom, hogy megtértem, 1992-ben. Már 1988-ban, a Sportcsarnokban is őszintén kimondtam, és Isten ezt is komolyan veszi. Szóval én azt tapasztaltam, hogy hangosan ki kell mondani, hogy a szellemvilág is hallja, mindkét oldalon, hogy: *„Én Isten kezébe teszem az életemet, én úgy akarok élni, hogy Ő vezessen.”*, mert ennek a döntésnek meg kell születnie, és nem olyan könnyű, hogy megszűlessen. Az üdvösséggel viszont nagyon sok kínlódásom volt, mert tudtam én, hogy üdvösséget kap az ember,

de valahogy ez nehezen ült meg a szívemben. Egyszer jött egy ének, a régi Halleluja könyvnek az 5. éneke, hogy Jézus Krisztus a halála és feltámadása által „...megszerezte üdvömet”. Tulajdonképpen helyettünk elrendezte bűneinket, ami elválasztott bennünket a Mennyei Atyától, megbékéltetett Vele.

Mi az, amit a fiataloknak tanácsolnál?

Mit is mondhatnék? Személyes életünkből is tudjuk, hogy fiatal korban a párválasztás milyen lényeges dolog, nem mindegy, hogy kit választunk. Kérjük ehhez Isten segítségét, érdemes kívánni azt, akit Ő rendel mellénk, így boldogabb lehet az életünk. A másik fontos: az állhatatosság, vagyis Krisztussal való, személyes napi kapcsolat, az imádkozás, bibliáolvasás. Ebben

kitartónak kell lennünk, mert könnyen elsodródhatunk. Ez ugyan rajtunk múlik, de ha nincs bennünk az Úr Lelke, önmagunkban erőtlenekek vagyunk. Mint András mondta: „Isten fölöttünk, Jézus Krisztus mellettünk, a Szentlélek bennünk”. Átala tudunk hitre jutni, és Krisztus útján megmaradni, döntéseinkben is. A harmadik, amit említenék: a közösség, mert a gyülekezetben lehet legjobban megélni a szeretetet, ami mindnyájuk számára éltető erő. Élünk ezzel a lehetőséggel! Ha valaki otthonra talál a gyülekezetben, akkor válhat az életében igazzá, amit Jézus Krisztus tanított: „Ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást” (Jn 15,34), Nála pedig jobb tanítómesterünk nincs.

Aladi Lili

Ars Sacra

„Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon” (Kol 3,16)

Szeptember 9-től 11-ig rendezte meg Szentendre városa az Ars Sacra, azaz a Nyitott templomok hétvégéje programsorozatát, amelyhez gyülekezetünk is csatlakozott. Ezzel is lehetőséget adva, hogy megismerjenek minket, református keresztyéneket.

Mindhárom nap szeretettel vártuk az érdeklődőket, betérőket, akik a templomunk megtekintése mellett hallhattak annak múltjáról és jelenéről, illetve arról az életről, amit Jézus Krisztusban kaptunk, és a gyülekezet közösségében szívesen meg is élünk.

Három szervezett programmal is készültünk, melyek alap gondolatát Pál apostolnak a kolossébeli gyülekezethez írott leveléből vettük. Ugyanis Krisztus beszédének szívbeli gazdagsága sok embert megérintett az idők folyamán, és ebből a gazdagságból többféle módon adtak tovább az utókornak. Voltak, akik versekben. Voltak, akik énekekben, dalokban. Voltak, akik képzőművészetben.

Első programunk péntek délután a gyülekezetünkben havonta megrendezett verses est sorozatunkba kapcsolódott be, amelyen az Istennel

vagy átélt istenélménnyel kapcsolatos verseket s az azokban fellelhető kincseket, gondolatokat osztjuk meg egymással.

Erre az alkalomra szeretettel meghívtuk közénk Mihályi Győző Jászai Mari-díjas magyar színművészt, érdemes művészt, akivel Sipos Dávid testvérünk beszélgetett Ady Endre és József Attila versein keresztül felismerhető istenkeresésükről, istenhitükről – feltéve a kérdést művész úrnak is, ő hogyan éli meg ezeket.

Második programunk szombat délután az éneklés és dicsőítés közösségi élményébe invitálta az érdeklődőket. A 2009-ben alakult magyar Continental Band zenekar szolgált kö-

zöttünk Isten nagyságát és dicsőségét hirdető dalokkal, melyek között bibliai idézeteket, bizonyágtételeket hallhattunk. A kezdeti megilletődöttség után a közönség is csatlakozott az énekléshez.

Harmadik programunkkal vasárnap ebéd után a gyermekek számára készültünk. A kézműves foglalkozásba még a szülők is mindig szívesen bekapcsolódnak. Lázár Enikő hitoktatónk vezetésével Deim Pál művészetébe pillanthattak be

„Hogyan jelenítette meg Deim Pál az üvegablakokban Isten tervét?” – címmel.

Az élő Istené a dicsőség a megélt találkozásokért, beszélgetésekért, a csodálkozó és sóvárgó szemekért, szavakért. „Jé, itt ilyen élet van!” Hálás a szívünk a Szentlélek Isten áldó jelenlétéért, és hívunk benneteket, hogy jövőre legyetek ti is részesei ezeknek a találkozásoknak.

**Oszlács Endre
beosztott lelkész**

Könyvajánló

John Lennox: Ne féljete!

Hogyan legyünk só és világosság – akkor is, ha ennek ára van.

Hitvalló életet élni nehéz a mai világban. Valószínűleg sohasem volt könnyű, de nekünk a saját korunkban kell megharcolnunk a magunk tanítványságát. Jézus útmutatása egyértelmű: a föld sóként konzerválnunk, őriznünk, védenünk kell azt, ami jó, ami örök érték, és az Ő világosságát kell hordoznunk (Mt 5,13-14). Ha ez ennyire egyértelmű, akkor mi okozhat bennünk, keresztyénekben félelmet? A megtérés megváltoztatja egész életünket, ajándék, kegyelemből van. Nem lehetünk méltóak rá, csak végtelenül hálásak érte. Krisztus követése azonban nem magány, feladatul kaptuk, hogy világítsunk, hogy

segítsünk megtalálni az utat másoknak is Őhozzá.

Életünkkel, szavainkkal, cselekedeteinkkel Róla kell hitelesen tanúságot tennünk (1Pt 3,15). Ez nagy és nehéz feladat, félelemmel tölthet el, mert nyíltan vállalva hitünket majdnem biztosan szembe kell mennünk az árral. Méltó vagyok-e a feladatra? Képes vagyok-e rá? Hogyan csináljam? Szilárd tudok-e maradni? (Egyetemi szóbeli felvételimben – a '80-as években még volt ilyen – nekem szegeztek a kérdést: hogy akarok én történelmet tanítani, ha keresztyénnek vallom magam?) Sok dolog elbizonytalaníthat, növelheti kishitűségünket. A könyv szerzője arra vállalkozik, hogy bátorítson, bebizonyítsa: hiteles tanúi lehetünk Jézusnak, és segítséget nyújtson a küldetés betöltéséhez.

Kun Csabáné Kovalik Judit

Örömeink

„Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.”

Ha visszatekintünk gyülekezetünk életét az elmúlt három évben meghatározó külső tényezőkre, sok ijesztő dologgal kell szembesülnünk: COVID járvány és azt követő gazdasági és társadalmi bizonytalanságok, infláció és annak gazdasági hatásai, háború a szomszédunkban. Ha

ránézünk gyülekezetünk életére ugyanebben az időszakban, akkor a hála kell hogy előntse szívünket: megújuló és bővülő infrastruktúra (lift és új szárny a gimnáziumban, óvodabővítés, akadálymentes rámpa, új kerítés és kocsibeálló, megújult kert) és aktív gyülekezeti élet (táborok, bővülő hétközi alkalmak, növekvő szolgálói kör, folyamatos imatámogatás). A külső és belső kép erős kontrasztot mutat, és ez nem véletlen. A Biblia egyik alapigazsága, hogy Isten nem azt ígérte nekünk, hogy megvéd a bajoktól, hanem mindig velünk lesz azokban, és vezetni utunkat. Ezt a vezetést bőségesen megtapasztalhattuk az elmúlt három évben is: emberi tehetségünkön messze túlmutató áldásokkal hordozott bennünket az Úr a külső körülmények nehézségei ellenére is.

Ha előretekintünk, akkor a külső környezet borús felhőket hoz elénk: elszálló energiaárak, gazdasági kihívások és társadalmi feszültségek, elhúzó háborús helyzet. Ez gyülekezetünknek és intézményeinknek is komoly nehézségeket okoz: rezsiköltségek exponenciális növekedése, pedagógushiány, munkatársaink megélhetési költségeinek emelkedése. Magunk erejében

bízva kis reményünk lenne arra, hogy mindezzel megbirkózzunk. De ha az Úr is építi a házat, akkor fáradozásaink áldást nyerhetnek. A hitben előttünk járók fogalmazták meg az orando et laborando – imádkozva és dolgozva – elvét. Fontos, hogy imádságainkban Isten elé vigyük gyülekeze- teink és intézményeink

gondjait. Ugyanakkor Isten sáfárai vagyunk, akiknek felelőségük, hogy a rájuk bízottakkal hűségesen – tehetségüket és lehetőségeiket odaszánva – gazdálkodjanak. Legyünk ebben is részesei gyülekezetünk közösségének, szüntelen imádkozzunk, és adottságaink szerint vállaljunk részt a szolgálatban és az adakozásban.

Szalai Zsolt

Vers

Prohászka Ottokár - Kő az úton

Gondolod, kerül életed útjába
Egyetlen gátló kő is hiába?
Lehet otromba, lehet kicsike,
hidd el, ahol van, ott kell lennie.
De nem azért, hogy visszatartsd téged,
s lohassza kedved, merészséged.
Jóságos kéz utadba azért tette,
Hogy te megállj mellette.

Nézd meg a követ, aztán kezdj el
Beszélni róla Isteneddel.
Őt kérdezd meg, milyen üzenetet
Küld ezzel az akadállyal neked.
S ha lelked az Istennel találkozott,
Utadba minden kő áldást hozott.

Köszönet

Tisztelt Gyülekezeti Tagok!

Az elmúlt év a gondozási központunk életében igen mozgalmas volt. A napi rutinfeladatokon kívül mindig valamilyen egyéb tennivaló akadt, amit szívesen csináltunk, csak meg tudjuk oldani.

Viszont az az óriási problémánk már több mint egy éve fennállt, hogy az intézmény szolgálatában álló személygépjárművek a legváratlanabb helyzetekben hagytak cserben minket és ezáltal a gondozottjainkat is. Ha szerencsénk volt, akkor csak az egyik romlott el, viszont olyan alkalom is akadt bőven, amikor itt álltunk egy autó nélkül. Már úgy indult reggel 7 órakor a napunk, hogy az időseket és demens betegeket nem lehetett beszállítani az Idősek Klubjába. Ilyenkor a telefonjaink csörögtek, hiszen mindenki készült, és már kint vártak minket a kapuban. Több alkalommal az ebédeket még a központi főzőkonyháról sem tudtuk felhozni, nemhogy ételhordóba adagolva kiszállítani a rászoruló idősek számára. Amikor napközben állt meg az autó a várostól távol, akkor még nagyobb bajban voltunk, hiszen el kellett szállíttatni az autót, és gondoskodni arról, hogy hogyan tovább...

Az idei költségvetésbe a fenntartónk, Szentendre Város Önkormányzata betervezett egy új gépjárművet, amit az év elején nagy örömmel meg is kaptunk.

Sajnos ez csak félmegoldás volt, mivel az idősek szállítása több körben, két autóval és egyszerre kell hogy történjen. Ezen kívül az egyszeri meleg ételnek is időben kell kijutnia, hiszen ez megromolhat, és tulajdonképpen ez az ebédjük az ezt igénylőknek. Sajnos előfordult, hogy valaki csak késő délután kapta meg, mi pedig örültünk, hogy egyáltalán meg tudtuk oldani az aznapi kiszállítást. Minden nap, minden percünk ki van számolva, de ez így van jól.

Még egy új autóról álmodni sem mertünk az első után. Ezek után felvetődött az a gondolat, hogy kezdjünk adománygyűjtésbe annak érdekében, hogy még egy új autónk legyen, hiszen a költségvetési keret igen szűkös nálunk is. A gyűjtés megkezdődött és végül is három nagyobb adományozó és tíz fő magánszemély

segítette az álmaink megvalósulását. Az ezen felül hiányzó összeget a fenntartó pótolta.

A Szentendrei Református Egyházközség jóvoltából 633.200 forintban részesültünk, melyet ezúton is hálásan köszönünk!

Az új autó tökéletesen megfelel a két funkciónak. Az ételhordók és badellák elférnek a lehajtott hátsó részben, és mivel magasabb az autó, ezért az időseink könnyebben tudnak be- és kiszállni, melyet segít még az is, hogy mindkét oldalon elhúzható hátsó ajtók vannak.

Az autót használatba vettük, és egy kis átadó ünnepséget tartottunk dr. Harmathy András lelkipásztor úrral.

Áldás, békesség!

Kecskésné Sipos Andrea
intézményvezető
Gondozási Központ Szentendre